

Arrest

nr. 305 957 van 30 april 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 24 april 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens van 19 april 2024.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN BINNENKOMST MET TERUGDRIJVING OF TERUGLEIDING TOT AAN DE GRENS

In uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Wordt aan de heer, die verklaart te heten¹, Naam: G. Voornaam: A. Geboortedatum: (...)1983
Geboorteplaats: Saoedie-Arabie nationaliteit: van Palestijnse oorsprong (niet-erkend) die een asielaanvraag
ingediend heeft, de binnenkomst in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Slowakije toekomt, met toepassing van van artikel 12, lid 2 of 3 (geldig visum) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013;

Overwegende dat de betrokkene, G. A., van Palestijnse nationaliteit, op 01.04.2024 op de Luchthaven van Zaventem de toegang tot het Belgische grondgebied werd geweigerd, gezien betrokkene niet voldeed aan de in art. 3, eerste lid, 1°/2° van de Vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstvoorwaarden (Is niet in het bezit van een geldig reisdocument noch van een geldig visum voor binnenkomst). Bij het verlaten van Egypte-Caïro, was de betrokkene in het bezit van zijn eigen paspoort (n° xxx) geldig tot 16.08.2027;

Overwegende dat betrokkene in het bezit was van een geldig visum type C van Slowakije met nummer SVKxxx, geldig tot en met 17.09.2024; Overwegende dat betrokkene op 01.04.2024 een verzoek tot internationale bescherming indiende (bijlage 25) en op grond van Art 12, lid 2 of 3 (geldig visum) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013, een overname aan Slowakije werd aangevraagd op 05.04.2024 ;

Overwegende dat de Slowaakse autoriteiten hun akkoord hebben gegeven 17.04.2024; Betrokkene werd verhoord op 04.04.2024. Betrokkene heeft geen familie in België of in een andere Europese lidstaat. Betrokkene verklaarde dat hij bang was teruggestuurd te worden, en daarom verscheurde hij de pagina met zijn geldig visum. Zo was hij zeker het land te betreden als asielzoeker. Betrokkene verklaart verder ook in goede gezondheid te zijn.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan (1) Naam en hoedanigheid van de overheid. (2) De onnodige vermelding doorhalen. (3) De bevoegde autoriteiten van de verantwoordelijke Staat aanduiden waarbij de vreemdeling zich dient aan te bieden. die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Nederland een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Slowakije is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Franse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Het is tevens gehouden de bepalingen na te leven van de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Slowakije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Op de vraag of betrokkene specifieke reden heeft waarom hij precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen, verklaarde zij : “Een anderhalf jaar geleden verkreeg ik een visum via de Slowaakse ambassade, omdat ik bezig was voor het werk met internationale projecten. Ik heb dit visum meerdere keren gebruikt. Ik ben ermee niet naar Slowakije geweest. Met een vorig visum wel. Ik heb het visum in de 8ste maand gebruikt om via Athene naar Slovenië te reizen. Ik verbleef drie weken in Ljubljana. Ik keerde terug in dezelfde maand naar Gaza. In de 10de maand brak de oorlog uit.” “Ik ben momenteel op zoek naar een veilig land voor mij en mijn kinderen. Ik wil goed onderwijs en goede medische zorgen voor hun. Omdat ik nog enkel mijn thesis moet afwerken om mijn doctoraat te behalen, heb ik ook gezocht naar verschillende Belgische universiteiten die deze studies onderrichten, zoals A.I., bijvoorbeeld KULeuven. Ik wil niet naar een ander land, want die hebben andere opties, die ik niet ken. België is daarnaast een goed land, het gaat hier vlotter om documenten te bekomen. Ik heb mijn kinderen en vrouw achtergelaten in de oorlog en die angst blijft. De levensomstandigheden zijn nog slechter geworden, zelfs het milieu is niet hetzelfde meer door al de vervuiling. Mijn kinderen gingen hiervoor naar de UNWR school want ik ben erkend als vluchteling en ik heb een UNWR-kaart. Ik wil een beter leven hier vinden, als ik de. Ik weet niet hoe de situatie in andere landen zal zijn. Hier is de cultuur die ik graag aan mijn kinderen wil doorgeven. Het zal gemakkelijker zijn hier te integreren met mijn huidige waarden. Ik heb het risico genomen om via deze manier naar Europa te komen. Ik ben voordien altijd teruggekeerd. Maar nu moest ik het land echt verlaten. In België heb ik hoop werk te vinden in mijn sector. Ik wil graag iets bijdragen aan de maatschappij. België is een van de landen die aansluiting aanbiedt bij mijn studeerrichting. Ik ben nog nooit in België geweest. Ik heb vrienden en collega's die hier zaten en gestudeerd hebben aan Belgische universiteiten. Ik heb mijn eigen onderzoeken gedaan. Deze universiteiten liggen goed in internationale rankings. Vooral degenen waarmee ik contact heb.”

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn interview op 04.04.2024 dat hij bezwaar uit tegen zijn overname aan Slowakije: “Er zijn geen high tech studies aldaar, degene die ik doe. De behandeling van moslim mensen in

Oost-Europa is daarbij niet hetzelfde als in West-Europa. Ik wil niet naar een slechtere plek, België is daarom beter. Integreren in de Belgische maatschappij zal makkelijker zijn. ”

Gezien het feit dat de Belgische samenleving kenmerken vertoont die heel dicht bij die van de Slowaakse samenleving liggen, in de zin dat het twee democratische samenlevingen zijn, gekenmerkt door een de facto religieus en cultureel pluralisme, beide beïnvloed door een belangrijke geschiedenis van immigratie, en begiftigd met rechtsstaten die leden van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM); dat de verzoeker bijgevolg a priori niet kan beweren dat België een veiliger, rigoureuzer en geïnteresseerder land is dan Slowakije en dat zijn rechten als verzoeker om internationale bescherming te allen tijde beter gerespecteerd zullen worden in België dan in Slowakije;

Slowakije onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Slowaakse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Slowakije “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Slowakije partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er bijgevolg kan van worden uitgegaan dat de Slowaakse instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake “non-refoulement”.

Zowel het EHRM als het HvJ-EU oordeelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Het EHRM oordeelde in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. Dit standpunt werd later en meer bepaald in geval van Griekenland gewijzigd, maar we zijn van oordeel dat de algemene regel in dit geval van een overdracht aan Slowakije staande blijft. In deze optiek zijn we van mening dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Slowaakse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Gebaseerd op het akkoord van 17.04.2024 hebben de Slowaakse instanties bekendgemaakt dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Slowakije. De betrokkene zal na overdracht in Slowakije een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren.

We wensen te verwijzen naar de fact sheet van de EUAA omtrent informatie over de procedurele elementen en rechten voor verzoekers die subject zijn van een Dublinoverdracht naar Slowakije (een kopie zal worden toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene, https://euaa.europa.eu/sites/default/files/2023-04/factsheet_dublin_transfers-sk.pdf). De asielprocedure start volgens het fact sheet zodra de onderdaan van een derde land het grondgebied van de Slowaakse Republiek binnenkomt. Vanaf dit moment heeft de aanvrager automatisch toegang tot accommodatie en andere materiële voorwaarden overeenkomstig wet inzake asiel nr. 480/2002 (hierna “genoemd” “Wet inzake asiel”) (pagina 2). Indien de verzoeker verblijft in een opvangfaciliteit zijn de volgende zaken gratis voorzien: accommodatie, kost- of voedselvergoeding (een maaltijd wordt driemaal per dag voorzien, waarvan lunch en avondeten warme maaltijden zijn), basis hygiëneproducten en andere noodzakelijke dingen. De verzoeker kan eveneens kleding krijgen indien nodig en de verzoeker wordt voorzien van 1 euro per dag als zakgeld vanaf de eerste dag in de opvangfaciliteit (pagina 2).

De verzoeker krijgt zo spoedig mogelijk na aankomst in de opvangfaciliteit, maar uiterlijk 15 dagen na het begin van de procedure, informatie over zijn rechten en plichten, waaronder ook informatie over toegang tot en recht op materiële omstandigheden (pagina 2).

Een aanvrager kan juridische hulp en elke vorm van bijstand vragen aan een vertegenwoordiger van de Centrum voor rechtsbijstand of niet-gouvernementele organisaties. Een asielzoeker kan op elk moment een formele klacht indienen bij de asielfaciliteit. Formele klacht omvat geen juridische betwisting (pagina 5).

Volgens de fact sheet kan een asielzoeker alleen worden vastgehouden om juridische redenen die vermeld zijn in paragraaf 88a van Wet nr. 404/2011 Col. betreffende het verblijf van vreemdelingen en betreffende de wijzigingen en aanvulling van bepaalde wetten, zoals gewijzigd (pagina 8). De eiser (de verzoeker) kan door middel van een administratief beroep verzoeken om nietigverklaring van de beslissing over bewaring, de beslissing tot verlenging van de bewaring of de beslissing van de verlenging van de detentieperiode (pagina 8). Een asielzoeker kan worden vastgehouden voor de tijd die redelijkerwijs nodig is, zolang de redenen voor de detentie duren. De totale duur van de bewaring mag niet meer dan 6 maanden bedragen. De totale duur van de bewaring van een asielzoeker in geval van een bedreiging van de nationale veiligheid of de openbare orde bedraagt ten hoogste 18 maanden (pagina 8). We bemerken dat de betrokkene stelt dat zijn bewaring drie maanden duurde en dat de maximum periode van 6 maanden dus niet overschreden werd. Nadien kon de betrokkene in een opvangcentrum verblijven.

Het fact sheet stelt dat een gespecialiseerde inrichting voor bewaring moet overeen komen met het doel waarvoor zij was opgericht, dat zij moet voldoen aan de hygiënische normen en uitgerust moet zijn om levensbedreigende of gezondheidsschadelijke situaties te voorkomen. De faciliteit bestaat uit kamers voor accommodatie, met inbegrip van sociale, culturele en bezoekkamers met andere ruimtes waar onderdanen van derde landen zich gedurende bepaalde tijden vrij kunnen bewegen; behalve voor onderdanen van derde landen die in gebouwen van de inrichting met een afzonderlijke regeling voor bewaring zijn geplaatst. De onderdaan van een derde land heeft recht op een ononderbroken slaaperiode van acht uur en twee wandelingen per dag in het gespecificeerde gebied, die elk ten minste één uur duren (pagina 10).

De onderdaan van een derde land kan op eigen kosten documenten verzenden. Om zijn/haar rechten uit te oefenen, kan de onderdaan van een derde land verzoeken en klachten indienen bij de overheidsinstanties van de Slowaakse Republiek, die de politie onmiddellijk zal toezenden (pagina 10).

Een asielzoeker heeft recht op communicatie met vertegenwoordigers van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen, familieleden en personen die legale bijstand aan de asielzoeker. Bezoeken van de UN Commissaris voor Vluchtelingen, familieleden en personen die juridische bijstand verlenen aan de asielzoeker in omstandigheden die de privacy respecteren. De toegang van familieleden van de asielzoeker en van personen die rechtsbijstand verlenen aan de asielzoeker kan worden beperkt op grond van een bedreiging van de openbare veiligheid en de openbare orde, of op grond van een besluit van de directeur van de voorziening, indien dit de toegang tot deze personen niet aanzienlijk beperkt of personen aan de asielzoeker verhindert (pagina 11).

De onderdaan van een derde land heeft het recht om eens in de twee weken voor een periode van 30 minuten bezoeken van niet meer dan twee personen toe te laten. In gerechtvaardigde gevallen kan een uitzondering worden toegestaan. De onderdaan van een derde land mag de personen die hem rechtsbescherming bieden, zonder beperking toelaten (pagina 11).

De verzoeker kan om kosteloze rechtsbijstand verzoeken indien het ministerie een beslissing heeft genomen om geen asiel te verlenen, asiel in te trekken, de subsidiaire bescherming niet uit te breiden of de subsidiaire bescherming in te trekken, waarbij het verzoek om toekenning van asielkennelijk ongegrond verklaard, waarbij het asielverzoek niet-ontvankelijk is verklaard of in geval van overdracht aan een andere lidstaat (pagina 12).

Non-gouvernementele organisaties kaarten aan dat verzoekers om internationale bescherming in Slowakije enkel in beperkte mate toegang hebben tot rechtsbijstand, te veel verzoekers het voorwerp zijn van detentie en de afwezigheid van een overheidsgestuurd programma de integratie van begunstigden van internationale bescherming in de Slowaakse samenleving in de weg staat (cfr. U.S. Department of State, "Country Reports on Human Rights Practices : Slovakia", 20.03.2023 <https://www.state.gov/reports/2022-country-reports-on-humanrights-practices/slovakia/>).

We wensen te benadrukken dat het wijzen op het feit dat in Slowakije, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers niet an sich leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers in Slowakije in het geheel worden gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Slowakije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaart in goede gezondheid te verkeren. We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Slowakije geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Slowakije niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Slowakije niet de nodige zorgen zal verkrijgen. De Slowaakse autoriteiten worden tenminste 3 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Slowakije een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Slowaakse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikelen 3(2) en 18(1)d van Verordening 604/2013.

Bijgevolg wordt bovengenoemde teruggedreven naar Slowakije^{1,2} en dient hij zich aan te bieden bij de Slowaakse autoriteiten 1 Brussel, op 19.04.2024"

2. De drie cumulatieve voorwaarden van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Naar luid van de vierde paragraaf van artikel 39/82 van dezelfde wet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2.1. Uiteenzetting van het middel

Het enig middel luidt als volgt:

"A. Geschonden bepalingen

- Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM);
- Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;
- Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten ;
- Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;
- de materiële motiveringsplicht ;
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- het verbod van willekeur.

B. Bestreden beslissing en motieven

De bestreden beslissing verklaart dat België niet de verantwoordelijke Lidstaat zou zijn.

Deze verantwoordelijkheid zou namelijk aan Slowakije toekomen (...)

C. Grieven

1. Artikel 3 van het EVRM stelt dat "Verbod van foltering. Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat "Het verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffing en

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter [EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door Lidstaat naar een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin II-verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren.

Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat-vluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75 ;EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66; RW 22 november 2011 (arrest nr. 70.385).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet- EU)vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine ; RW 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaat- vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67;

EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 99-100 ; RW 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonbaar dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132; RW 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.

Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148 ; RW 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, Crus Varas en anderen/Zweden, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 74; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi/Italië, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering. Het feit dat een verwijdering voort zou vloeien uit Europese of bilaterale overeenkomsten of het feit dat een persoon niet nadrukkelijk de risico's zelf naar voren brengt ontslaat een Lidstaat niet van de verplichting om zich te vergewissen van de risico's bij verwijdering (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, MSS/Griekenland en België, in het bijzonder § 344 e.v.; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirschi en anderen/Italië, in het bijzonder § 122 e.v.).

Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten bepaalt dat :

"Algemene bepalingen betreffende de materiële opvang en Gezondheidszorg

1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun asielverzoek indienen.

2. De lidstaten zorgen voor materiële opvangvoorzieningen voor asielzoekers met het oog op een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren en bestaansmiddelen te waarborgen.

De lidstaten zien erop toe dat die levensstandaard ook gehandhaafd blijft in het specifieke geval van personen met bijzondere behoeften als bedoeld in artikel 17, alsmede in het geval van personen in bewaring.

3. De lidstaten kunnen de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de asielzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren, noch over de nodige bestaansmiddelen.

4. Overeenkomstig artikel 3 kunnen de lidstaten van de asielzoekers, indien zij over voldoende middelen beschikken, bijvoorbeeld wanneer zij gedurende een redelijke tijd gewerkt hebben, een bijdrage verlangen voor het totaal of een deel van de kosten van de door deze richtlijn geboden materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg.

Indien komt vast te staan dat een asielzoeker over voldoende middelen beschikte om in die basisbehoeften te voorzien toen de materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg werden verstrekt, mogen de lidstaten hem vragen deze voorzieningen te vergoeden.

5. De materiële opvangvoorzieningen mogen worden verstrekt in natura dan wel in de vorm van uitkeringen of tegoedbonnen of een combinatie daarvan.

Indien de lidstaten voor materiële opvangvoorzieningen zorgen door middel van uitkeringen of tegoedbonnen, wordt het bedrag daarvan overeenkomstig de in dit artikel vermelde beginselen bepaald."

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat "Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, Organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleeden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen".

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

Artikel 13.1 van de Dublin III-verordening stelt dat "Wanneer is vastgesteld aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden".

Overwegende de actuele situatie waarbij er in Slowakije momenteel een hoge instroom is van kandidaat vluchtelingen en economische migranten aan de grens, ingevolge de oorlog in Oekraïne.

Het aan de Raad voorgelegde bronnenmateriaal laat niet toe zonder meer te besluiten dat de wijze waarop asielaanvragen in Slowakije actueel worden behandeld conform de bepalingen van het Unierecht, het EVRM en de Vluchtelingenconventie is en dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel derhalve kan spelen.

Dat het algemeen geweten is dat Slowakije heel veel asielzoekers over het grondgebied kreeg als transitzone en de grote instroom niet adequaat aankan.

Dat er een nijpend tekort aan wooninfrastructuur is en de prijzen gevoelig stijgen en bijgevolg onbetaalbaar worden voor de zwakst verdienenden.

Verzoeker hekelt het feit dat er sprake was van flagrant racisme, en religieuze profilering. (hetgeen ook in bronnenmateriaal wordt bevestigd, cfr. infra);

Gelet op het feit dat uit recent bronnenmateriaal onomstotelijk blijkt dat er de jongste maanden een achteruitgang is inzake de kwaliteit van de behandeling van de asielaanvragen en inzake de opvangcondities voor kandidaat-vluchtelingen in Slowakije. Dat het voor verweerder niet meer dienstig is om te verwijzen naar de situatie zoals omschreven in de bronnen dewelke door verwerende partij werden aangehaald in de bestreden beslissing, gezien de actuele situatie niet wordt weergegeven.

Dat er onder andere geen enkel (recent) AIDA-rapport beschikbaar is of andere gezaghebbende bron waaruit blijkt hoe de actuele situatie is voor vergelijkbare (dublin)dossiers als dit van de verzoekende partij.

3. In onderhavig geval is verzoeker een man van Palestijnse nationaliteit die een oorlogssituatie ontvlucht om uiteindelijk internationale bescherming te verkrijgen en een nieuw leven in veiligheid te kunnen opbouwen, zo ook zijn studies en beoogde carrière te kunnen verder zetten in aanwezigheid van zijn gezin en in alle vrijheid met gewaarborgde grondrechten.

Dat verzoeker diens land van herkomst verlieft, omwille van oorlog en politieke Problemen. Verzoeker vreesde voor zijn leven in zijn land van herkomst.

Dat verzoeker is behept met een bijzondere kwetsbaarheid. Zoals eerder gesteld is verzoeker ingevolge zijn Palestijnse nationaliteit en omwille van de oorlog en politieke Problemen in zijn land van herkomst uitermate kwetsbaar.

Dat verzoeker zoals gesteld ook lijdt aan post-traumatische stress. (cf. stuk 3)

Dat aan verzoeker geen enkele individuele garantie wordt geboden, noch voor wat betreft een normale afwikkeling van zijn verzoek tot internationale bescherming, noch voor wat betreft een eventuele detentie-name in Slowakije. Zo ook kan geen inschatting gemaakt worden voor wat betreft de kansen op een succesvolle gezinshereniging.

Verzoeker wordt naar Slowakije verwijderd oa. op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(l)d van Verordening 604/2013.

In het licht van de actuele asielpolitiek in Slowakije kan worden aangenomen dat verzoeker een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van discriminatie en onheuse behandeling.

Immers blijkt uit bepaalde bronnen dat er in de praktijk slechts een zeker percentage van asielzoekers uit Slowakije effectief de vluchtelingenstatus wordt toegekend. (cf. infra rapporten m.b.t. lage erkenningsgraad in Slowakije)

Ofschoon het erkenningspercentage in een bepaalde lidstaat van asielzoekers met een bepaalde nationaliteit niet relevant is in het licht van de vraag of de asielpcedure kan worden beschouwd als van een aanvaardbaar niveau, is dit bijzonder laag erkenningspercentage voor asielzoekers uit Palestina in casu wel degelijk van tel.

Immers kan een niet-kwalitatieve asielpcedure, de oorzaak zijn van het kennelijk ongegrond verklaren van asielaanvragen en is er geen sprake van een laag erkenningspercentage omwille van een overvloed aan asielaanvragen gebaseerd op louter economische gronden bijvoorbeeld.

Dat verwerende partij bovendien geen onderzoek heeft gevoerd naar de reële risico's op een schending van artikel 3 EVRM in het land van herkomst en dit in het licht van de gekende landeninformatie. "Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van de gegevens die wijzen op een reëel risico van de door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. " Dat uit de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier kan blijken dat verwerende partij enig adequaat onderzoek heeft gevoerd naar de omstandigheden waarin verzoeker terecht zou komen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verwerende partij is echter op de hoogte van de precare mensenrechtensituatie in Palestina en het gegeven dat Slowakije aangesloten is bij de E.U., ontslaat haar niet van haar plicht om bij het nemen van haar verwijderingsbeslissing rekening te houden met en zelfs onderzoek te voeren naar de algemene situatie in het land van bestemming.

Dat de situatie in Palestina voldoende is om aan te nemen dat verzoeker is behept met een bijzondere kwetsbaarheid. Immers is er in bij de Palestijnse gemeenschap sprake van een collectief trauma.

De situatie van de familie van verzoeker in Deir Elbaiah is ook kritiek. Alleen al in de afgelopen twee dagen zijn er vijf huizen rondom hun verblijf gebombardeerd. Zij worden geconfronteerd met een gevaarlijke situatie tijdens deze oorlog, vooral omdat sommige van de collega's van verzoeker en hun gezinnen het doelwit zijn geweest.

Uit mensenrechtenrapporten over Palestina volgt ook dat indien verzoeker uiteindelijk terug naar diens land van herkomst zou worden gestuurd of indien er geen succesvolle gezinsherenigingsprocedure zou kunnen worden betracht, hij/zij onder meer aan het volgende z(al)ullen worden blootgesteld :

- (i) structurele werkloosheid en armoede;
- (ii) inadequate huisvesting;
- (ui) discriminatie;
- (iv) schending van gezondheidsrechten;
- (v) schending van mensenrechten;
- (vi) geen toegang tot gezondheidszorg;

(vii) onmenselijke behandeling.

(viii) foltering

Verder werd door verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Slowakije zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakte geen feitenbevinding. Zo werd er immers niet meegedeeld naar welk gebied in Slowakije verzoeker zou worden gestuurd waardoor verweerder ook niet de risico's van een overdracht naar een welbepaalde stad na is gegaan.

Gelet op de grote verschillen tussen de opvangcentra onderling, loopt verzoeker loopt uiteindelijk het risico te worden blootgesteld aan :

- (i) inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra ;
- (ii) inadequate levensstandaard ;
- (iii) onmogelijkheid tot het afmaken van zijn doctoraat en onmogelijkheid tot het uitbouwen van de beoogde carrière;
- (iv) de automatische aflevering van een uitwijzingsbevel zonder overweging van een eventuele asielaanvraag,
- (iv) risico's van langdurige vrijheidsberoving en aan de ontstentenis van huisvesting,
- (v) een Pushback naar Palestina voordat zijn asielmotieven worden onderzocht,
- (vi) procedurele tekortkomingen met blootstelling aan geweld door Slowaakse Politiediensten,
- (vii) het voorwerp uitmaken van push-backs
- (ix) integratieproblemen en een xenofob/islamofob klimaat

(x) Overwegende dat men een overbevolkingspolitiek vaststelt in de opvangcentra en er in sommige bronnen wordt aangegeven dat er soms ook gevangenis worden gebruikt om vluchtelingen in onder te brengen.

Verzoeker geeft aan uitermate slecht te zijn behandeld in Slowakije, meer dat hij op niet aflatende wijze werd blootgesteld aan xenofobie en racisme.

Verzoeker werd tijdens zijn verblijf geconfronteerd met verschillende incidenten die wijzen op mogelijke discriminatie op basis van onze Arabische en moslimachtergrond. Hier zijn enkele specifieke voorbeelden:

Bij aankomst in zijn hotel leek het receptiepersoneel verbaasd dat we uit de Palestijnse gebieden kwamen. Ze verwadden Palestina zelfs met Israël, wat duidt op een gebrek aan kennis over de regio.

Ondanks het feit dat hij om vegetarische maaltijden vroeg, werd zijn aanvankelijke ontbijtverzoek niet ingewilligd. Hoewel de manager het probleem uiteindelijk heeft opgelost, kan de eerste reactie duiden op een communicatiekloof met betrekking tot dieetbeperkingen.

Terwijl hij door Nitra liep en Arabisch sprak, werd hij aangewezen door een voorbijganger die beledigende woorden in het Slowaaks riep. Hij begreep de exacte woorden niet, maar de toon en lichaamstaal maakten duidelijk dat hij het doelwit was. Dit incident van verbaal geweld in het openbaar suggereert sterk dat zijn gesprek in het Arabisch de reden was voor de intimidatie, mogelijk als gevolg van islamofobie of vooroordelen tegen Arabieren.

Terwijl hij door een winkelcentrum in Nitra liepen, werd hij tegengehouden door veiligheidsagenten. Ze vroegen om zijn ID' voordat hij het winkelcentrum in mocht. Hoewel veiligheidscontroles begrijpelijk zijn, was hij de enige die voor deze procedure werd uitgekozen. Dit incident wijst op mogelijke profilering op basis van diens etniciteit of religie. Veiligheidscontroles zijn over het algemeen willekeurig of gebaseerd op verdacht gedrag. Uitgekozen worden suggereert dat je een specifiek doelwit was. Beveiligers kunnen je onbewust geprofileerd hebben op basis van je uiterlijk of achtergrond.

Tijdens zijn terugreis met de bus van Nitra naar Wenen vertoonde de bus-chauffeur een onvriendelijke houding. Hij stelde vragen over diens herkomst en het type paspoort op een manier die opdringerig aanvoelde. Dit incident suggereert mogelijke raciale profilering of vooroordelen tegen buitenlanders.

Toen verzoeker interesse toonde in een doctoraat in Slowakije, vertelden diens collega's hem dat de meeste programma's uitsluitend in het Slowaaks worden gegeven. Hoewel hij het belang van de lokale taal begrijpt, suggereert het gebrek aan Engelse opties een beperkte acceptatie van internationale Studenten, wat gezien kan worden als een barrière voor culturele uitwisseling.

Deze situaties waren verontrustend voor verzoeker en hadden een negatieve impact op zijn ervaring in Slowakije. Het voelde alsof de incidenten, in combinatie met de beperkte Engelse opties in PhD-programmas, wezen op een mogelijke culturele weerstand tegen buitenlanders.

Dat hij zich dan ook ondubbelzinnige wijze verzet tegen een transfert naar Slowakije.

Immers erkent verweerder de actuele situatie waarbij er in Slowakije momenteel een hoge instroom is van kandidaat vluchtelingen en economische migranten.

' In Slovakia, illegal migration has been constantly increasing this year, with the document blamed for a third of migrants now arriving in Slovakia illegally. The police detained 17,529 foreigners in the first seven months of this year, an increase of 15,611 detained foreigners compared with the same period in 2022. On September 3, the figure stood at more than 27,000.'

"Almost a year after the previous Slovak government built a temporary tent town for illegal migrants near the Czech- Slovak border, the problem with illegal migrants has become visible again following a visit and a press brief' ng of lea ders of the populist Smer party in VeTky Krtis.

The town, which lies less than 20 kilometres away from the Slovak-Hungarian border, has become the symbol of increased illegal migration in Slovakia just like the town of Kutý, in western Slovakia, last year. An emergency situation has been declared in Velký Krtíš due to the illegal migrants.

"Even God does not know who [of the illegal migrants] is a terrorist or who has what infectious disease," Robert Fico, the leader of the Smer party, said in early September.

The party of the three-time former prime minister, who is remembered for his anti-Muslim rhetoric of several years ago and was ousted from office in 2018 after the murder of an investigative journalist and his fiancée, is likely to come first in the upcoming election, public opinion polls suggest, despite the fact that 42 people linked to former Smer governments have been convicted of corruption or other serious crimes in recent years."

Cf

<https://balkaninsight.com/2023/09/14/slovakia-finds-itself-in-eye-of-illegal-migration-storm/?text=In%20Slovakia%2C%20illegal%20migration%20has.the%20same%20period%20in%202022>.

Het grote aantal haatmisdrijven en de wijdverbreide "islamofobie" creëren een vijandige omgeving in Slowakije.

Beperkte godsdienstvrijheid beperkt verder de toegang tot ondersteunende netwerken en gebedshuizen, wat de integratie belemmert.

Studies wijzen op een aanzienlijke "sociale afstand en isolement" tussen migranten en autochtonen in Slowakije.

Dit kan het dagelijks leven moeilijk en eenzaam maken, met gevolgen voor het algehele welzijn.

Naast deze uitdagingen op het gebied van veiligheid en integratie, heeft verzoeker ook specifieke zorgen over zijn academische carrière en leefomstandigheden in Slowakije, aangezien hij momenteel een doctoraat in "Computer Engineering" volgt. Bovendien heeft hij zoals gesteld familieleden (neven en nichten) in België wonen, die hem de broodnodige steun kunnen bieden in deze moeilijke tijd, en België heeft een goed gevestigde Arabische gemeenschap, die zijn integratie in de Belgische sociale gemeenschap en culturele leven van België aanzienlijk kan vergemakkelijken.

"Slovakia has one of the highest rates of 'social distance' between migrants and natives in the European Union. Intolerance, 'otherness' and prejudice towards foreigners - those who are Muslims in particular - has been growing in recent years across the country, affecting the lives of refugees and migrants and posing a real threat to their security.

Research conducted in 2021 by the Islamic Foundation, in cooperation with the Human Rights League, revealed that although hate crime is widespread in Slovakia it is severely underreported by victims. A survey found that the vast majority of respondents involved in research have in recent years been either victims (59.1%) or witnesses (55.9%) of a hate crime, bullying, intimidation or discrimination against Muslims, refugees or foreigners, but that only 10.4% of these respondents reported the event to the police.

Victims of hate crime rarely contact official institutions for related support or to report a hate crime. This is mainly due to distrust of state institutions and a fear that they will not act in favour of the victims to address the situation. For this reason, NGO Human Rights League launched the first accredited service for migrant and refugee victims of hate crimes, the Victim Assistance Programme, on 1 January 2022. The programme, provides a range of free, multilingual support services to victims of hate crime in Slovakia - read more about it on EWSI here.

A report by the European Commission

Slovakia: Hate crime against refugees and migrants widespread but unreported, <https://migrant-integration.ee.europa.eu/news/slovakia-hate-crime-against-refugees-and-migrants-widespread-unreported> en

2. A research paper by Aaron Walter, Masaryk University

Islamophobia in Eastern Europe: Slovakia and the Politics of Hate

This paper explores Islamophobia in Slovakia, particularly in the context of the 2016 elections. It investigates two key questions: Impact of Islamophobia: How much did negative attitudes towards Muslims influence the 2016 Slovak elections? Did the rise of the far-right Kotleba party hinge on Islamophobia?

Public Sentiment: Does Islamophobia accurately reflect Slovak public opinion, or is it a symptom of broader dissatisfaction with the government?

The article promises to analyze these questions through the lens of "post-factual politics" and examine evidence from various sources, including media narratives and public opinion data.

3. Muslims' Experience with Islamophobia in Slovakia

Muslims' Experience with Islamophobia in Slovakia

In several European countries, Slovakia included, Islamophobia has been shaped by the challenges faced by Europe (an influx of refugees, terrorism, rise of the far right) since circa 2015. Anti-Muslim narratives have penetrated politics as well as the media and are shared by a significant part of the Slovak population. This article aims at contributing to the existing research on Islamophobia in Slovakia through an exploratory case study focusing on a different perspective, Muslims themselves. The main objective of the research is to identify the magnitude and character of Islamophobia experienced by Muslims in Slovakia since 2015.

Data was gathered using an online survey. The findings revealed not only the extent but also the most common features of Islamophobia experienced by Muslims, including the type of incidents, the places of their

occurrence, and the nexus between Islamophobic incidents and origin of respondents (Slovak or foreign), external manifestation of their faith, and sex.

Kosarova, Dominika. "Muslims' Experience with Islamophobia in Slovakia." *Journal of Religion in Europe*, vol. 16, no. 2, 2023, pp. 229-266, <https://doi.org/10.1163/18748929-bja10076>

4. 2022 Report on International Religious Freedom: Slovakia 2022 Report on International Religious Freedom: Slovakia cf. <https://www.state.gov/reports/2022-report-on-international-religious-freedom/slovakia/>

5. Other reports from Politico Website: Why Slovakia won't embrace migration Southern rim rebels against EU migration proposal Brussels' battle to tame Visegrad rebels New Slovak coalition embraces revenge, radicalism ; The Refugee Policy of the Visegrad Countries: "No one invited you."

<https://www.politico.eu/article/why-slovakia-wont-embrace-migration-luhos-blaha-ioscf-rydlo/>

"It's not hard to see why the most recent string of terrorist attacks in Europe would heighten nationalist tendencies in a culturally and racially largely homogeneous country like Slovakia and other nations of the Visegrad Group: Poland, Hungary and the Czech Republic. Walk through central Bratislava and you will only see white people — a striking contrast to other capitals in Western Europe.

Unlike Western European democracies with colonial histories, Slovakia has never been exposed to cultural exchanges with the rest of the world. "We are a small and ethnically homogeneous Christian nation," Blaha says. "If multiculturalism is failing in places like Paris and Brussels, why should we try it here?"

Cf. eveneens:

<https://www.connections.clio-online.net/article/id/fda-133254> <https://ixtheo.de/Record/1847364837>

<https://migrant-integration.ec.europa.eu/news/widespread-unreported> <https://www.state.gov/reports/2022->

Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt, ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering; in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt.

Dat de verzuchtingen van de verzoeker, meer bepaald de redenen waarom bij Slowakije niet ziet als zijnde het eerst veilige land waar hij terecht kon, specifiek stroken met de informatie die in de meest relevante rapporten terug te vinden is.

Dat de DVZ zich beperkt tot een algemeen betoog waarin zij stelt dat de algemene situatie, ofschoon zij ernstige lacunes vertoont, voldoende waarborgen zou moeten bieden voor een verzoeker om internationale bescherming, aangezien Slowakije een volwaardig lid is van de E.U.;

Dat de DVZ echter geen waarborgen biedt, specifiek met betrekking tot de individuele situatie van verzoeker, een Palestijnse vluchteling met psychologisch trauma ingevolge de situatie van willekeurig geweld en flagrante schendingen van mensenrechten in diens land van herkomst.

Dat de DVZ een beoordelingsfout in zoverre zij haar beslissing onvoldoende motiveerde. in het kader van de aangehaalde opmerkingen van de verzoeker in het kader van het Slowaakse systeem.

Dat verzoeker ook allerminst garanties kunnen worden geboden in het kader van de mogelijkheid om op een adequate wijze een gezinsherenigingsprocedure te voltooien.

Aangezien kan worden aangenomen dat de beweringen van verzoeker voldoende concreet en derhalve waarschijnlijk zijn - immers zij stroken met bepaalde rapporten -, moet worden besloten dat het risico dat door verzoeker werd ingeroepen voldoende geïndividualiseerd is.

Het aan de Raad voorgelegde bronnenmateriaal laat niet toe zonder meer te besluiten dat de wijze waarop asielaanvragen in Slowakije actueel worden behandeld conform de bepalingen van het Unierecht, het EVRM en de Vluchtelingenconventie is en dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel derhalve kan spelen.

Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker in Slowakije een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om verzoeker niet naar Slowakije te verwijzen.

Indien België verzoeker naar Slowakije verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.

Bijgevolg, door louter te verwijzen naar het vertrouwensbeginsel dat Slowakije als lidstaat van de Europese Unie gebonden zou zijn door dezelfde verdragen als België en dat er dus geen aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de Slowaakse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zou respecteren, verzekert de bestreden beslissing niet dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Derhalve schendt de bestreden beslissing artikel 3 EVRM, artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod op willekeur.

Een overdracht naar Slowakije zou bijgevolg kunnen leiden tot een meer dan reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die rechtstreeks of onrechtstreeks een inbreuk uitmaken op artikel 3."

2.2.2. Beoordeling

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96). Waar verzoeker verwijst naar de situatie in zijn land van herkomst en de verwerende partij verwijt daar geen onderzoek naar te hebben gedaan, kan hij dus niet worden gevolgd. De verwerende partij moet enkel de situatie nagaan in het land waarnaar verzoeker mag worden overgedragen, en, in die context, of hij vanuit dat land een reëel risico op een schending van het non-refoulementbeginsel loopt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich bewust is van de hiervoor geschetste verplichtingen en op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht. Daarbij is rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker, met het in de bestreden beslissing vermelde *EUAA factsheet* en het *Country Report on Human Rights Practices: Slovakia*, van 20 maart 2023 van het U.S. Department of State. De verwerende partij heeft weliswaar oog gehad voor de kritische bemerkingen in dat laatste rapport, maar is van oordeel dat er geen sprake is van dermate structurele tekortkomingen op het vlak van de opvang en de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dat niet zou kunnen worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat niet kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublin III-verordening aan Slowakije worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het komt dan ook aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze conclusie niet deugdzzaam is. De Raad benadrukt daarbij dat het, zeker in de context van een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, niet volstaat om een aantal dingen te gaan poneren enerzijds, en in fine van het middel te verwijzen naar een aantal weblinks, doch zonder dat het verband wordt gelegd tussen de verschillende elementen van het betoog en de concrete vindplaats van de stellingen die worden ingenomen. Het komt niet aan de Raad toe om de middelen zelf te gaan invullen en op zoek te gaan naar de bron die de standpunten van de verzoeker desgevallend zou kunnen bevestigen. Verzoekers algemene betoog dat *“het aan de Raad voorgelegde bronnenmateriaal niet toelaat zonder meer te besluiten dat de wijze waarop asielaanvragen in Slowakije actueel worden behandeld conform de bepalingen van het Unierecht, het EVRM en de Vluchtelingenconventie is en dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel derhalve kan spelen”*, volstaat evenmin.

Verzoeker stelt het volgende:

“Verzoeker geeft aan uitermate slecht te zijn behandeld in Slowakije, meer dat hij op niet aflatende wijze werd blootgesteld aan xenofobie en racisme.

Verzoeker werd tijdens zijn verblijf geconfronteerd met verschillende incidenten die wijzen op mogelijke discriminatie op basis van onze Arabische en moslimachtergrond. Hier zijn enkele specifieke voorbeelden:

Bij aankomst in zijn hotel leek het receptiepersoneel verbaasd dat we uit de Palestijnse gebieden kwamen. Ze verwadden Palestina zelfs met Israël, wat duidt op een gebrek aan kennis over de regio.

Ondanks het feit dat hij om vegetarische maaltijden vroeg, werd zijn aanvankelijke ontbijtverzoek niet ingewilligd. Hoewel de manager het probleem uiteindelijk heeft opgelost, kan de eerste reactie duiden op een communicatiekloof met betrekking tot dieetbeperkingen.

Terwijl hij door Nitra liep en Arabisch sprak, werd hij aangewezen door een voorbijganger die beledigende woorden in het Slowaaks riep. Hij begreep de exacte woorden niet, maar de toon en lichaamstaal maakten duidelijk dat hij het doelwit was. Dit incident van verbaal geweld in het openbaar suggereert sterk dat zijn gesprek in het Arabisch de reden was voor de intimidatie, mogelijk als gevolg van islamofobie of vooroordelen tegen Arabieren.

Terwijl hij door een winkelcentrum in Nitra liepen, werd hij tegengehouden door veiligheidsagenten. Ze vroegen om zijn ID voordat hij het winkelcentrum in mocht. Hoewel veiligheidscontroles begrijpelijk zijn, was hij de enige die voor deze procedure werd uitgekozen. Dit incident wijst op mogelijke profilering op basis van

diens etniciteit of religie. Veiligheidscontroles zijn over het algemeen willekeurig of gebaseerd op verdacht gedrag. Uitgekozen worden suggereert dat je een specifiek doelwit was. Beveiligers kunnen je onbewust geprofileerd hebben op basis van je uiterlijk of achtergrond.

Tijdens zijn terugreis met de bus van Nitra naar Wenen vertoonde de bus-chauffeur een onvriendelijke houding. Hij stelde vragen over diens herkomst en het type paspoort op een manier die opdringerig aanvoelde. Dit incident suggereert mogelijke raciale profilering of vooroordelen tegen buitenlanders.

Toen verzoeker interesse toonde in een doctoraat in Slowakije, vertelden diens collega's hem dat de meeste programma's uitsluitend in het Slowaaks worden gegeven. Hoewel hij het belang van de lokale taal begrijpt, suggereert het gebrek aan Engelse opties een beperkte acceptatie van internationale Studenten, wat gezien kan worden als een barrière voor culturele uitwisseling.

Deze situaties waren verontrustend voor verzoeker en hadden een negatieve impact op zijn ervaring in Slowakije. Het voelde alsof de incidenten, in combinatie met de beperkte Engelse opties in PhD-programmas, wezen op een mogelijke culturele weerstand tegen buitenlanders.

Dat hij zich dan ook ondubbelzinnige wijze verzet tegen een transfert naar Slowakije."

Hij haalt enkele rapporten aan waarin gewag wordt gemaakt van islamofobie en de versterking van nationalistische tendensen, stellende dat deze zijn ervaringen bevestigen.

De verwerende partij heeft rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker en heeft het volgende gemotiveerd in de bestreden beslissing:

"Betrokkene verklaarde tijdens zijn interview op 04.04.2024 dat hij bezwaar uit tegen zijn overname aan Slowakije: "Er zijn geen high tech studies aldaar, degene die ik doe. De behandeling van moslim mensen in Oost-Europa is daarbij niet hetzelfde als in West-Europa. Ik wil niet naar een slechtere plek, België is daarom beter. Integreren in de Belgische maatschappij zal makkelijker zijn. "

Gezien het feit dat de Belgische samenleving kenmerken vertoont die heel dicht bij die van de Slowaakse samenleving liggen, in de zin dat het twee democratische samenlevingen zijn, gekenmerkt door een de facto religieus en cultureel pluralisme, beide beïnvloed door een belangrijke geschiedenis van immigratie, en begiftigd met rechtsstaten die leden van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM); dat de verzoeker bijgevolg a priori niet kan beweren dat België een veiliger, rigoureuzer en geïnteresseerder land is dan Slowakije en dat zijn rechten als verzoeker om internationale bescherming te allen tijde beter gerespecteerd zullen worden in België dan in Slowakije

De Raad kan ter zake verder alleen maar vaststellen dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Het relaas van verzoeker leidt er niet toe dat kan worden aangenomen dat hij omwille van islamofobie in een situatie zou terecht komen die kan worden gelijkgesteld met een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Daarenboven moet erop worden gewezen dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft te concluderen dat de Slowaakse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen en zullen nalaten hem in een dergelijk geval passende bescherming te bieden. Evenmin blijkt dat één en ander invloed heeft op de rechten die worden gegarandeerd door de internationale en Europeesrechtelijke verplichtingen waaraan Slowakije is gebonden. Uit het door verzoeker aangehaalde rapport van de Europese Commissie blijkt overigens nog dat vreemdelingen die terughoudend zijn om een haatmisdrijf aan te geven aan de autoriteiten uit wantrouwen daarin kunnen worden bijgestaan door een ngo die daar een speciaal programma voor heeft opgericht.

Verzoeker stelt dat uit het bronnenmateriaal blijkt dat het algemeen geweten is dat Slowakije heel veel asielzoekers over het grondgebied kreeg als transitzone en de grote instroom niet aankan, dat onomstotelijk blijkt dat er de jongste maanden een achteruitgang is inzake de kwaliteit van behandeling van de asielaanvragen en de opvangomstandigheden en dat de bronnen die worden gehanteerd door de verwerende partij niet meer actueel zijn. Hij voegt daaraan toe dat er geen enkel recent AIDA-rapport beschikbaar is en evenmin enige andere gezaghebbende bron waaruit blijkt hoe de actuele situatie is voor vergelijkbare dubblindossiers.

De Raad wijst erop dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), met het Verdrag van Genève en met het EVRM. Het tegendeel moet dus worden aangetoond, zodat uit het ontbreken van een recent AIDA-rapport of enige andere gezaghebbende bron niet kan worden afgeleid dat de actuele situatie voor Dublinterugkeerders van die aard is dat ze een overdracht in de weg zou kunnen staan. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid dat zij gebruik maakt van de voorhanden zijnde informatie om te voldoen aan haar verplichtingen in het kader van het Dublin-onderzoek. Het komt dan ook aan verzoeker toe om de conclusies die de verwerende partij daaruit heeft getrokken, met name "dat niet

aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Slowakije een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. [en dat] gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013”, met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Met een loutere verwijzing naar een hogere instroom toont verzoeker niet aan dat er daardoor systematische tekortkomingen ontstaan op het vlak van de kwaliteit van opvang en de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Verzoeker stelt dat hij is behept met een bijzondere kwetsbaarheid omwille van de oorlog en politieke problemen in zijn land van herkomst en dat hij lijdt aan post-traumatische stress. Hij voegt een stuk bij van het Rode Kruis van 26 december 2023 waarin wordt gesteld dat hij, door een bominslag naast zijn huis in Deiral-balah waarbij meerdere doden vielen, symptomen heeft die consistent zijn met een PTSD-diagnose. Ook voegt hij een stuk van 22 april 2024 van het transitcentrum Caricole waarin wordt gesteld dat opvolging door een psycholoog werd opgestart op 10 april 2024 en dat verzoeker, wanneer hij hier nood aan heeft, wordt opgevolgd door de psychologische dienst.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoeker niet betwist dat hij had verklaard in goede gezondheid te zijn, zoals gesteld in de bestreden beslissing. Ook aangenomen dat zijn mentale gezondheid opvolging en behandeling behoeft, toont hij niet aan dat dit een overdracht in de weg staat. In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

“Betrokkene verklaart in goede gezondheid te verkeren. We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Slowakije geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Slowakije niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Slowakije niet de nodige zorgen zal verkrijgen. De Slowaakse autoriteiten worden tenminste 3 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene. “

De Slovaakse autoriteiten hebben de overdracht van verzoeker uitdrukkelijk aanvaard op grond van artikel 12 (2) van de Dublin III-verordening op 17 april 2024. In dit document wordt erop gewezen dat een kopie van de laissez-passer moet worden overgemaakt tenminste 7 dagen voor de overdracht, dat de betrokkene via Kosice International Airport moet worden overgedragen en dat alle relevante informatie over betrokkene moet worden overgemaakt. In het bijzonder wordt erop gewezen dat voorafgaand aan de overdracht de informatie over eventuele gezondheidsproblemen moet worden doorgegeven. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat de Slovaakse autoriteiten hem niet de nodige zorgen zullen geven indien hij die behoeft of in het algemeen falen in het opvolgen en/of behandelen van gezondheidsproblemen. In die omstandigheden toont hij dan ook niet aan dat individuele garanties zouden moeten worden bekomen op dit vlak.

Verzoeker stelt in het algemeen dat er een nijpend tekort is aan wooninfrastructuur en de prijzen gevoelig stijgen en bijgevolg onbetaalbaar worden voor de zwakst verdienenden.

In het in de bestreden beslissing aangehaalde arrest Jawo van 19 maart 2019 (zaak C-163/17) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het Handvest, waardoor er niet meer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgegaan kan worden. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (punt 91 van het arrest). Met zijn algemene verwijzing naar de woonsituatie in Slowakije en zijn stelling dat hij zich zorgen maakt over zijn leefomstandigheden aldaar, overigens zonder daarbij te verwijzen naar enige concrete bron waarop hij zijn standpunt steunt, toont verzoeker, zeker gelet op zijn profiel, niet aan dat hij omwille van de genoemde situatie -die overigens ook voor Slowaakse onderdanen geldt- in de hiervoor omschreven toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Die drempel wordt overigens niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de

levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland, nr. C-163/17, §§91-92). De verwerende partij heeft er dus terecht op gewezen dat de vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan, op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Waar verzoeker overigens in zijn verzoekschrift nog stelt dat niet wordt meegedeeld naar welk gebied in Slowakije hij zou worden gestuurd waardoor hij de risico's van een overdracht naar een welbepaalde stad niet kan nagaan, komt het hem in eerste instantie toe om aan te tonen aan de hand van concreet en identificeerbaar bronnenmateriaal dat de situatie in de -of bepaalde- opvangcentra in strijd is met artikel 3 van het EVRM, hetgeen hij nalaat te doen.

Verzoeker betoogt nog dat "uit bepaalde bronnen" blijkt "dat er in de praktijk slechts een zeker percentage van asielzoekers uit Slowakije de vluchtelingenstatus wordt toegekend" en dat dit kan wijzen op een niet-kwalitatieve asielprocedure.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat ook op dit vlak verzoeker nalaat zijn standpunt te ondersteunen met specifieke en behoorlijk geïdentificeerd bronnenmateriaal. Een verwijzing naar "bepaalde bronnen" en "een zeker percentage" kan niet volstaan om één en ander op concrete wijze aan te tonen. De vaststelling blijft dat Slowakije gebonden is door dezelfde verdragen en unierechtelijke bepalingen als België en dat, bij gebrek aan informatie die op het tegendeel wijst, kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Deze vaststelling geldt overigens ook voor wat betreft de gezinsherenigingsprocedure die verzoeker beoogt, nu hij stelt dat zijn vrouw en kinderen nog in het herkomstland verblijven.

Waar verzoeker tot slot stelt dat hij zich zorgen maakt over zijn academische carrière, hij neven en nichten heeft in België die hem kunnen ondersteunen en dat de goed gevestigde Arabische gemeenschap in België zijn integratie kan vergemakkelijken, kan de Raad alleen maar vaststellen dat hij daarmee wel aangeeft dat hij België prefereert als verantwoordelijke lidstaat, maar niet aantoont dat een verkeerde toepassing werd gemaakt van de Dublin III-verordening. Zoals de verwerende partij terecht heeft gesteld, impliceert de toepassing van deze verordening dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en is het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Verder moet het worden herhaald dat de vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er mogelijk aanzienlijk op achteruit gaan, op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Gelet op wat voorafgaat, blijkt niet dat de gemachtigde op onzorgvuldige of ondeugdelijk gemotiveerde wijze heeft besloten dat de overdracht aan Slowakije geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen. Dat individuele garanties zouden moeten worden gevraagd alvorens zou worden overgegaan tot de overdracht, is evenmin aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Het enig middel, dat niet verder reikt dan hetgeen hiervoor werd besproken is en dus voor het overige onontvankelijk is bij gebrek aan uiteenzetting, is niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat niet is voldaan aan de voorwaarde van het ernstig middel, volstaat om de vordering af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS